

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: J. Z.
zastoupen advokátem Mgr. Jakubem Koudelkou
sídlem Palackého třída 3048/124, 612 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 12. 2019, č. j. MSK 173110/2019, o dopravním přestupku,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 21. 1. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2019, č. j. MSK 173110/2019, jímž bylo jen co do sankce změněno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 10. 10. 2019, č. j. MUBR/2199-19/stl. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Prvého přestupku se měl úmyslně dopustit tím, že dne 15. 12. 2018 okolo 15:25 hod. v obci Bruntál, místní části Kunov, na sil. 11/451 ve směru jízdy na obec Nové Heřmínovy, jako řidič motorového vozidla tov. zn. VW Passat, r. z. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním předpisem na 50 km/h, a to minimálně o 55 km/h. Druhého přestupku se měl z nedbalosti dopustit tamtéž v téže době tím, že neměl u sebe při řízení řidičský průkaz.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný neúplně a nesprávně zjistil skutkový stav, nevypořádal se s jeho námitkami v odvolání, postupoval v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, ignoroval rozpory v důkazech a důkazy hodnotil v neprospěch žalobce. Žalobce předestřel svou skutkovou verzi, že předmětné vozidlo dne 15. 12. 2018, které je v žalobcově vlastnictví, žalobce neřídil, ale požádal nejmenovaného známého, aby ho zavezl z Holčovic do Brna, neboť se obával jednak zbytkového alkoholu v krvi, jednak si v Brně zapomněl řidičský průkaz. Vozidlo bylo doprovázeno vozidlem Ford Tranzit r. z. X, řízené M. P. V Kunově řidiče jeho vozidla z vozidla vystoupil, předal žalobci klíčky a kvůli obavě z možného zbytkového alkoholu v krvi, od vozidla utekl a schoval se za odbočku vedoucí doleva z boční silnice. Žalobce dále namítl, že policisté neměli jeho vozidlo celou dobu ve výhledu, jak plyne z pořízeného videozáznamu. Není pravdou, co uvádí žalovaný, že od vozidla vedou pouze stopy jedné osoby. Z videozáznamu, který je nízké kvality, je nicméně patrné, že od vozidla vedou i stopy jiným směrem, a to právě tam, kam utekl řidič vozidla. Žalobce dále namítl, že se správní orgány nevypořádaly s rozpory v provedených důkazech, kdy výpověď svědka policisty P. K. je rozporná s videozáznamem, kdy policista uvedl, že měl vozidlo stále v dohledu a že viděl vystupovat pána z vozidla a že policejní vozidlo nepředjelo Ford Tranzit; obdobně je v rozporu s videozáznamem i výpověď svědka policisty J.S., kdy policista uvedl, že měl vozidlo stále v dohledu a že si myslí, že jedno vozidlo předjeli. Dále žalobce obsáhle s odkazem na obsah kamerového záznamu argumentuje, že policisté nebyli celou dobu ve vizuálním kontaktu s vozidlem. Žalobce dále nesouhlasil s hodnocením prohlášení pana M. P. ze strany žalovaného. Žalobce závěrem shrnul, že s ohledem na mnohé pochybnosti stran skutkového stavu měla být aplikována zásada *in dubio pro reo* a řízení mělo být zastaveno.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6. 3. 2020 předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný

dále poukázal na to, že žalobce postupně v řízení rozhojňuje skutkové okolnosti své verze. Zdůraznil, že zde existuje objektivní důkaz v podobě kamerového záznamu. Svědecké výpovědi policistů se sice v některých skutečnostech liší od kamerového záznamu, nejsou však jako celek nevěrohodné. Okolnost předjetí vozidla Ford Tranzit je pro věc nerozhodná, v úředním záznamu, sepsaném bezprostředně po zákroku není uvedena. S ohledem na časový odstup 7 měsíců mezi událostí a výpovědí mohla vzniknout mylná domněnka, že druhé vozidlo bylo předjeto. Pokud policisté uváděli, že měli vozidlo na dohled, mohli mít na mysli, že viděli, kam odbočilo. Kamera nezachycuje vše, co oko policisty, a proto není vyloučeno to, že jej policisté viděli z automobilu vystupovat. Kamera zachycuje žalobce, jak od vozidla odchází s klíčky, což je nelogické vzhledem k jeho skutkové verzi. Tvzení o stopách ve sněhu žalobce v řízení před správním orgánem neuváděl. Nicméně na záznamu kromě jeho stop nejsou patrné žádné jiné stopy. Pokud by řidič utíkal směrem, který uvedl žalobce, museli by ho policisté vidět.

IV. Posouzení věci soudem

4. Dne 2. 6. 2022 proběhlo u krajského soudu ústní jednání. Strany u něj setrvaly na svých stanoviscích.
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Na základě oznámení Policie ČR vydal Městský úřad v Bruntále dne 1. 2. 2019 příkaz, jímž uznal žalobce ze spáchání přestupku. Proti příkazu podal žalobce odpor. U jednání dne 12. 6. 2019 žalobce uvedl, že předmětný automobil neřídil, avšak nebude se vyjadřovat k tomu, kdo jej řídil; v Kunovicích po zastavení vozidla řidič odešel a žalobce vystoupil ze zadního místa, kde seděl; řidič i žalovaný měli obavu, aby nebyli pod vlivem alkoholu požitého na oslavě předešlého dne; řidičský průkaz zapomněl doma. U jednání dne 10. 7. 2019 byli vyslechnuti jako svědkové zasahující policisté P. K. a J. S. Žalobce navrhl výslech svědka M. P., avšak u jednání 11. 9. 2019 uvedl, že na jeho výslechu netrvá. Správní orgán si dále vyžádal jako důkaz videozáznam pořízený v zasahujícím policejním vozidle. Rozhodnutím Městského úřadu Bruntál č. j. MUBR/2199-19/stl ze dne 10. 10. 2019 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedených přestupků. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání ze dne 1. 11. 2019, k němuž připojil čestné prohlášení M. P. a o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
7. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
8. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.

9. Pokud se týče žalobních námitek, ty se koncentrují kolem otázky, zda byl bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav, resp. zda lze považovat skutkovou verzi žalobce za spolehlivě vyvrácenou. Zde je nutno zdůraznit, že žalovaný vyšel jako ze stěžejního důkazu z videozáznamu, pořízeném ve vozidle zasahujících policistů. Hodnocení tohoto důkazu je pro věc zásadní.
10. Proto není pro věc zásadní to, že policisté se v určitých skutkových okolnostech rozcházejí s videozáznamem. Namítá-li žalobce, že není pravdou, že by měli policisté stále v zorném poli jeho automobil, pak se jedná o skutečnost z videozáznamu zřejmou. Žalovaný s touto skutečností pracuje, na str. 7 ji připouští a hodnotí videozáznam ve světle této skutečnosti. Odchytky výpovědi policistů od reality zachycené videozáznamem jsou vysvětlitelné časovým odstupem mezi událostí a okamžikem jejich výpovědí, kdy vzpomínky přirozeně blednou. Je tedy pochopitelné vytěsnění krátkého okamžiku, kdy přechodně ztratili auto z dohledu, či pro věc zcela nepodstatná informace o předjetí jiného vozidla (jedním z policistů uváděná pouze jako možná). Navíc konstatování viny žalobce nespočívá primárně na výpovědích policistů, ale je založeno na videozáznamu, jak již bylo uvedeno a jak výslovně konstatuje i napadené rozhodnutí žalovaného.
11. Pokud se týče skutkové verze žalobce, ta je sama o sobě logicky problematická – žalobce tvrdí, že nejel autem hlavně proto, že se obával zbytkového alkoholu, a proto svěřil řízení neurčené osobě, která se rovněž obávala zbytkového alkoholu. Dále je třeba poukázat na to, že policisté ztratili automobil žalobce z dohledu na pouhých asi 12 sekund a možná i méně (pokud připustíme, že mohli vhlédnout do boční ulice dříve než objektiv kamery). Je velmi málo pravděpodobné, že by řidič stihl za uvedenou dobu zastavit auto, vyjmout klíčky ze zapalování, předat je žalobci na zadní sedadlo, vystoupit a zcela překonat poměrně dlouhou vzdálenost mezi automobilem a zástavbou na levé straně, kde se měl ukrýt. Navíc se mu nabízela kratší trasa útěku za roh budovy na pravé straně, před níž zaparkoval (tam ovšem je sněhová pokrývka neporušená). Pokud se týče viditelných stop ve sněhu, ty vedou od levých předních dveří k zadní části vozidla a dále k místu, odkud vozidlo přijelo. Pokud se týče námítky, že stopy jsou i na levé straně vozidla ve směru, kde měl domnělý řidič utíkat, pak je pravdou pouze to, že sněhová pokrývka je tam na několika místech porušená, zjevně se ale nejedná o souvislý pás čerstvých stop, které by zanechal prchající řidič. Za této situace byla skutková verze žalobce jednoznačně vyvrácena, a žalovaný správně vyhodnotil vyjádření pana Pindryče jako účelové (s cílem vyvinut známého z přestupku) a správně pro nadbytečnost neprováděl jeho svědecký výslech.
12. Protože ohledně skutkového stavu nebyly po provedeném dokazování *důvodné* pochybnosti, neotevřely se vůbec podmínky pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*.
13. Soud v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí žalovaného, z nějž jsou zřejmé důvody rozhodnutí, podklady i úvahy, kterými se žalovaný při rozhodování v předmětné věci řídil.

V. Závěr a náklady řízení

14. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady

[Zadejte text.]

nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 2. června 2022

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.